

 HARLEQUIN
The background of the cover features a romantic couple in a dark suit and dress embracing and kissing. They are set against a night sky filled with colorful fireworks. In the lower right, a white tent with glowing yellow lights inside is visible. The overall mood is festive and intimate.

King

KATHERINE
GARBERA
SUUDLE JA
PALJASTA

Katherine Garbera
A Case of Kiss and Tell
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Katherine Garbera
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B03253513
ISBN 978-9949-25-342-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Seda raamatut oli lausa lust kirjutada. Hetkest, mil Nichole Reynolds pildile ilmus, ei suutnud Conner oma pilku ega käsi temast eemale hoida. Ma püüdsin nende tegelastega midagi pisut erinevat luua. Ma tahtsin, et nad oleksid targad ja ninakad, kes vastastikku teravmeelitsusi pilluvad, kuid ma tahtsin ka, et nad oleksid tõelised inimesed tõeliste probleemidega.

Conner oli peaaegu lihtne, kui ma olin otsustanud, et ta on vallaline sellepärast, et üks mees, kellelt ta oleks pidanud õppima abikaasaks ja isaks olemist – tema enda isa – oli teda reetnud. Tehes Connerist selle mehe, kes ta oli. Ta igatseb salaja millegi järele, mida ta kunagi ei saa.

Nichole tahab alguses vaid elu parimat artiklit kirjutada, kuid õppides Connerit tundma, tahab ta nii palju enamat. Ta loodab väga, et suudab parandada Conneri haavad, taipamata, et mehe arusaam terviklikkusest võib tema omast väga erinev olla.

Ma loodan, et naudite selle raamatu lugemist sama palju, kui mina selle kirjutamist.

Katherine

See raamat on pühendatud Robile, Courtney'le ja
Lucasele. Ma armastan teid.

Tunnustus

Ma tahaksin tänada paljusid inimesi nende
abi ja toetuse eest selle raamatu kirjutamisel.
Kõigepealt oma abikaasat, kes on andnud mulle
vabaduse piiranguteta kirjutamiseks – sulle tänu
avaldamiseks ei ole tõesti sobivaid sõnu. Samuti
oma lapsi, kes mind lihtsalt naerma ajasid, kui
ma olin sisuga ummikusse jooksnud ega osanud
edasi minna. Ja lõpuks oma toimetajat, Charles
Griemsmanni, kelle peal sain oma ideid katsetada
ja muidugi tema osava toimetamise eest.

Üks

Conner Macafee oli harjunud sellega, et ajakirjanikud tema perekonna järgi nuhkisid. Tema vanaonu oli olnud John F. Kennedy usaldusisik ja Conneri enda perekonda peeti Ameerika poliitika- ja ärimaailma kõrgklassi kuuluvaks. Neil oli muidugi olnud ka rohkem kui piisavalt skandaale, mistõttu oli ajakirjandus neist alati huvitatud.

Nichole Reynolds, riikliku ajalehe America Today ajakirjanik lähenes mehele täiesti uuel viisil. Ta oli sadanud sisse Conneri perekonna neljanda juuli pidustustele Bridgehamptonis ja andis endast parima, et seltskonda sobituda, kuid siiani polnud ta teinud peaaegu midagi muud, kui silma torganud. Ta oli üritanud sulanduda, teeseldes tülpidust kohal viibivate mõjukate isikute ja A-klassi kuulsuste suhtes. Conner märkas siiski paratamatult, kuidas Nichole rohkem kui kord modelli ja polomängija Palmer Cassiniga ülevoolavalt vestles.

Conner oli Palmeriga koos koolis käinud ja tundis teda lõbutseda armastava pidutsejana. Palmer oli andunud sportlane, aga samas ka pagana lõbus mees ja Conner pidas teda üheks oma parimaks sõbraks. Kuid Palmer ei kõitnud tema tähelepanu nii nagu punapäine reporter.

Conner teadis, miks Nichole seal oli. Ta oli keeldunud arvukatest intervjuusoovidest naise ja tema ülemuste poolt. Ta mõistis, et Nichole oli Willow Steadi

sõber, kes oli produtsent tõsielusaates “Seksikas ja valaline”, mis kajastas Conneri firmat, AS Kosjasobitajad. Samal ajal, kui saade tegemisel oli, kavatses Nichole kirjutada artiklite sarja kosjasobitamise teenusest, mille Conneri vanaema oli rajanud. Conner aga ei usaldanud reportereid ega rääkinud nendega kunagi. Selle jaoks oli tal turundusjuht Zak Levy, kes tegeles kampaaniate ja pressiteadetega. Conner oli end hoolikalt rambivalgusest eemale hoidnud.

“Kes see on, Conner?” küsis tema ema, Ruth Macafee, mehe kõrvale astudes.

“Keda sa mõtled, ema?” küsis Conner, kiskudes pilgu Nichole’ilt. Ta kinnitas endale, et reporteril silma peal hoidmine on ainus asi, mis teda huvitab. Mitte naise lopsakad punased juuksed, mis langesid lainetena õlgu mööda alla ega rabav valge liibuv kleit, mida ta kandis, kuid mees teadis, et valetab endale. Conner tahtis teda ja kui ta oleks olnud aimugi, kui võimas tõmme nende vahel võiks olla, oleks ta juba nädalaid tagasi naisele oma kontoris intervjuu andnud.

“See naine, keda sa üksisilmi vaatad? Ma ei tunne teda ära, seega ma arvan, et ta ei liigu meie tutvusringkonnas,” ütles Conneri ema. Ta oli kuuskümmend viis, ent nägi tänu aktiivsele elustiilile vähemalt viisteist aastat noorem välja. Ta mängis tenniseliigas ja tegeles heategevusega. Ta polnud kunagi olnud naine, kes istuks kodus ja Conner imetles teda selle pärast. Isegi siis, kui lennuõnnetus oli võtnud elu Conneri isalt ja paljastanud skandaali, mis oleks murdnud paljusid naisi, oli ema jätkanud talle omasel vaikselt tugeval moel.

“Nichole Reynolds – reporter,” ütles Conner.

“Oh, heldeke. Huvitav, miks ta siin on.” Conner ta-
jus hirmuvarjundit ema hääles. Talle ei meeldinud re-
porterid ja seda põhjusega. Conner põimis käed ümber
ema õlgade kiireks kallistuseks.

“See tõsielusaade, mida ma teen... ta tahab mind
intervjueerida.”

“Tõesti? Kas sa kavatsed seda teha? Oma eraelust
rääkimine on nii taktitundetu.” Conner surus maha
naeratuse, mis tahtis ema suhtumise tõttu tema huul-
tele kerkida. Õelda, et Ruth oli vanakooli inimene, oli
liiga pehmelt väljendatud.

“Ma olen sellest vägagi teadlik,” ütles Conner, kum-
mardudes allapoole, et ema otsaette suudelda. “Ma
arvan, et katsun temast lahti saada, enne kui ta meile
probleeme tekitab.”

“Hea mõte. Kas sa tahad, et ma paluksin Darrenil ta
välja juhatada? Kuidas ta siia üldse sisse sai?”

“Turvajuhti pole vaja sellega tüüdata,” ütles Con-
ner. Ta oli Nichole'i taoliste naistega saanud hakkama
neljateistkümne aasta vanusest saadik. “Ta tuli ilmselt
kellegi kaaslasena.”

“Ma hoolitsen järgmine aasta selle eest, et kutsed
oleksid hoolikamalt kontrollitud,” ütles Ruth. “Ma ei
taha, et temataolised siia sisse saaksid.”

“Kelle taolised?” küsis Conneri õde Jane nendega
ühinedes.

Jane oli peen ja trendikas naine, kellel oli teles isik-
lik koka- ja elustiilisaade. Tema ei peitnud end meedia
eest, nii nagu Conner ja ema seda tegid, aga samas oli

Jane olnud ka suurema osa isa truudusetuse ilmsiks tulemise eest kaitstud.

“Reporter.”

“Ühiskonna põhjakiht,” ütles Jane Connerile silma pilgutades. “Kus ta on? Ma tegelen temaga.”

Jane oli tülitekitaja ja Conner teadis, et ainus viis ema ja õega toime tulemiseks oli see vestlus kohe lõpetada. “Ma tegelen sellega ise.”

“Milline ta on?” küsis Janey.

“See punapea,” vastas ema.

“Ah, ma mõistan, miks sa tahad temaga ise “tegeleda”. Lase käia, suur vennas,” ütles Jane.

“Ema, ma arvan, et sa oleksid pidanud Janeyt paremini kasvatama, kui ta väike oli. Ta on täielik jõmpsikas.”

“Ta on täiuslik,” ütles ema ja Jane näitas Connerile keelt.

Conner raputas pead ja läks naiste juurest eemale. Ta rajas endale läbi jõuka peorahva teed, haarates vormi kandvalt kelnerilt teel Nichole’i ja Palmeri juurde kaasa värvilise Mojito – Janey loomingu.

Nichole tõstis pilgu üles, kui Conner lähenes, ja mees nägi tema silmis süüdlaslikku ilmet hetk enne, kui Nichole selle jultunud naeratusega varjas.

“Conner Macafee,” ütles Nichole pisut liiga entusiastlikult. “Just see mees, kellega kohtumist ma olen oodanud.”

“Nichole Reynolds,” vastas Conner sama energiliselt. “Just see naine, kelle kutsumist ma ei mäleta.”

“Naistega kaasneb alati mingisugune intriig,” ütles Palmer.

“Tõepoolest,” nõustus Conner. “Kas sul on lõbus?”

“Mul on alati lõbus,” ütles Palmer.

Nichole pistis oma käe Conneri käevangu ja juhatas ta Palmeri juurest eemale. “Kui ma jääksin sinu kutset ootama, siis ei saaks ma kunagi võimalust sinuga isiklikult rääkida.”

“See on sellepärast, et ma ei anna intervjuusid.” Conneri isa oli olnud poliitikaga seotud. Isegi pärast ametist lahkumist oli ta tegelnud kõrgetasemelise äriaga, mis oli endaga kaasa toonud suurel hulgal pressit ja reportereid, kel oli ligipääs tema elule. Connerit oli teismelisena iga seltskonnaajakirja poolt pildistatud ja intervjuueeritud. Ta oli vihanud kõigi silme all elamist ja vandunud, et kord täiskasvanuks saanud, ei lase ta sel enam iial juhtuda. Ta oli selles väga edukas olnud ning kuigi ta oli muretu elunautleja ja tal oli justkui mänguri maine, ei andnud ta intervjuusid ja kõmureporterid tabasid teda harva kui üldse.

“Mulle tundub, et sa reageerid negatiivselt kellelegi minevikust,” ütles Nichole, tõmmates käe mehe käevangust kohe, kui nad olid ülejäänud rahvahulgast eemaldunud. “Ma luban, et see saab valutu olema.”

“Võib-olla mulle meeldib valu,” ütles Conner, peamiselt naise lõksu meelitamiseks, aga ka sellepärast et mõnikord oli valu ainus asi, mis tuletas talle meelde, et ta on elus.

Nichole kissitas meest jälgides silmi: Conner teadis, et naine püüdis aru saada, kas ta räägib tõtt. “Kuidas siis oleks mõnele küsimusele vastamisega?”

“Ei, proua.”

“Ma teen mida iganes, et seda intervjuud saada, Conner.”

Naise häälest läbikumav järjekindlus äratas Conneris huvi. Kaua aega polnud keegi nii visalt püüdnud temalt midagi saada.

“Ükskõik mida?”

“Jah,” ütles Nichole. “Mind tuntakse kui tüdrukut, kes saab alati oma loo, ja sa jäta minust töö juures halva mulje.”

“Seda ei saa me küll lubada, või mis?” küsis Conner, astudes Nichole’ile lähemale ning pani käe õrnalt naise õlale. Nichole oli naisterahva kohta pikk – tõenäoliselt veidi üle meeter seitsmekümne – kuid ta ulatus Connerile kõigest rinnuni ja mees nautis võimutunnet, mis teda naisele ülalt alla vaadates valdas.

“Sa ju tead, et ma ei anna intervjuusid,” ütles ta.

“Aga see on teine lugu. Sa teed telesaadet.”

“Mitte mina, vaid minu firma. Seal on väga suur vahe,” ütles Conner.

“Sinu isa ei näinud seda nii. Ta praktiliselt elas Posti lehekülgedel.”

Just sellepärast Conner seda teha ei tahtnudki. “Ma ei ole minu isa. Ja vastus on endiselt eitav.”

“Palun,” ütles Nichole pead tahapoole kallutades ja mehe suuna huuli torutades.

Naise täidlased punased huuled tekitasid Conneris soovi välju häälega oiata. Ta tundis iha endast läbi sööstmas.